RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.087 van 9 maart 2016
in de zaak A. 208.901/XIV-35.055

In zake : 1. de BVBA MAGDA
2. Moniur AHRID
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascale Meulemans
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Koningin Astridlaan 143
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMS GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk De Greef
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 4 maart 2013 waarbij het beroep gericht tegen de beslissing van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie van 18 oktober 2012 tot weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart B voor Moniur Ahrid wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 232.129 van 8 september 2015 wordt het debat heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die *loco* advocaat Pascale Meulemans verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Evelien Verbruggen, die *loco* advocaat Dirk De Greef verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De eerste verzoekende partij dient op 11 oktober 2012 bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie een aanvraag in "tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van duurzame lokale verankering". Volgens deze aanvraag wenst de eerste verzoekende partij tweede verzoeker als bediende-verkoper in dienst te nemen.

Met een beslissing van 18 oktober 2012 weigert het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie de arbeidsvergunning en de arbeidskaart voor de tewerkstelling van tweede verzoeker op grond van artikel 34, 6° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 'houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers' (hierna: het koninklijk besluit van 9 juni 1999).

Op 13 november 2012 stelt de eerste verzoekende partij administratief beroep in tegen de voormelde beslissing.

Op 4 maart 2013 beslist de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het beroep ongegrond te verklaren en de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart B niet toe te kennen. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

> "[…]
> Ten einde de instructienota van de federale regering van 19 juli 2009 met betrekking tot de verblijfsregularisatie te kunnen uitvoeren werd door de Koning op 7 oktober 2009 een besluit ondertekend waardoor het tijdelijk mogelijk wordt voor de bevoegde Gewestoverheden om onder bepaalde voorwaarden arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B af te leveren aan sommige categorieën van buitenlandse werknemers.
> Het betreft hier de buitenlandse werknemer die, in overeenstemming met artikel 1 van het KB van 7 oktober 2009, een regularisatieaanvraag heeft ingediend.
> Hiertoe diende de werkgever MAGDA BVBA (te 2800 Mechelen) een aanvraag in voor de tewerkstelling van een buitenlandse werknemer die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van duurzame lokale verankering.
> Betrokkene zou aangeworven worden in de hoedanigheid van verkoper voor een tewerkstelling van 38 uren per week en voor een bruto maandloon van 1.472,40 euro.
> Deze aanvraag voor het bekomen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart B werd op 18 oktober 2012 geweigerd om volgende redenen :
> - aan de tewerkstelling zijn géén inkomsten verbonden die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien (artikel 34, 6° KB van 9 juni 1999);
> - Op basis van de financiële gegevens uit de voorlopige resultaatrekening van het boekjaar 2011 kunnen wij concluderen dat de werkgever over onvoldoende financiële middelen beschikt om een voltijdse tewerkstelling te kunnen bekostigen en om aan de bijhorende sociale verplichtingen te voldoen. Gelet op de voormelde vaststelling waaruit blijkt dat een (bijkomende) tewerkstelling financieel onhaalbaar is en waardoor er dus geen garantie is dat aan de tewerkstelling inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of die van zijn gezin te voorzien (artikel 34, 6°), wordt de aanvraag geweigerd.
>
> De raadsman van de werkgever tekende op 13 november 2012 beroep aan tegen deze betekende beslissing. Dit schrijven werd o.m. als volgt gemotiveerd :
>
> > 'In mijn hoedanigheid van raadsman van de firma Magda bvba, gevestigd te 2800 Mechelen, Keerbergstraat 38, wordt bij huidig schrijven beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing genomen door de Vlaamse Overheid op 18.10.2012 in toepassing van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het KB van 9.06.1999 houdende uitvoering van deze wet.
> > Mijn cliënt heeft inderdaad tijdig de arbeidsvergunning en arbeidskaart aangevraagd voor de heer A. M., geboren op 01.01.1985, van Marokkaanse

nationaliteit in hoedanigheid van bediende, meer bepaald verkoper.

Ik laat u hierbij de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28 augustus 2012 waaruit blijkt dat de heer A. M. onder voorbehoud van de voorlegging van de door uw dienst af te leveren arbeidskaart B en aanvraag binnen de drie maand na verzending van het schrijven van 28 augustus 2012 zal ingeschreven worden voor één jaar in het vreemdelingenregister.

Mijn cliënt is immers uitermate tevreden na proefdraaien van de diensten van de heer A. M. en heeft hiervoor op 1 oktober 2011 de heer E. A. laten uit dienst treden wat blijkt uit de fiche 281.10 en de individuele rekening.

In de resultatenrekening van 2011 was op dat ogenblik het loon van E. A. opgenomen en ging het om een bruto bedrag van €17 088,93.

De indiensttreding van de heer A. M. heeft m.a.w. geen gevolg op het financieel resultaat van Magda bvba.

Ik laat u in bijlage in dit verband kopij van het schrijven van M. K. dewelke als account uitdrukkelijk stelt na zijn gemotiveerd schrijven te hebben toegelicht:

'Bij gevolg kan er gesteld worden dat Magda bvba wel in staat is een normaal [loon] toe te kennen aan de heer A. M.'.

Uit de jaarrekening van het boekjaar 2011 die de raadsman voorlegde blijkt o.m. dat de onderneming :

- een toenemend negatief eigen vermogen heeft (2010 : -25.856 euro → 2011 : -27.004 euro);
- een schuldenlast heeft van 94.709 euro, waarvan 50.381 euro schulden op ten hoogste één jaar;
- een verlies kent van -1.148 euro;
- een toenemend overdraagbaar verlies heeft (2010: -32.919 euro → 2011 : -34.067 euro).

Het feit dat de omzet van de onderneming licht gestegen is in vergelijking met vorig boekjaar geeft echter geen garantie dat de winst zal toenemen, in tegendeel de kleine winst van vorig boekjaar is omgebogen naar een verlies.

Gelet op de financiële gegevens die werden bekomen bij de FOD Financiën is de situatie van de onderneming momenteel van die aard dat er onvoldoende garanties kunnen geboden worden dat gedurende een volledig jaar een bijkomend personeelslid aan een bruto maandloon van 1.500 € + patronale lasten kan worden aangeworven (artikel 1, §1, 2° van het Koninklijk Besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers).

Uit een recent attest van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (d.d. 26/11/2012) blijkt dat de onderneming de vereiste kwartaalaangiften t.e.m. het 2e kwartaal 2012 heeft ingediend.

Eveneens blijkt uit dit attest dat de werkgever een achterstal heeft in RSZ-bijdragen.

Artikel 34, 4° v/h KB van 9 juni 1999 stelt dat : 'de arbeidsvergunning en de arbeidskaart worden geweigerd wanneer de tewerkstelling niet geschiedt overeenkomstig de loon- en andere arbeidsvoorwaarden die voor de tewerkstelling van Belgische werknemers gelden.'

Artikel 34, 6° v/h KB van 9 juni 1999 stelt dat : 'de arbeidsvergunning en de arbeidskaart worden geweigerd wanneer zij worden aangevraagd voor een betrekking wanneer aan deze tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of in die van zijn gezin te voorzien.'

Gelet op voormelde mag geconcludeerd worden dat niet voldaan kan worden aan de voorwaarden in artikel 34, 4° en artikel 34, 6 ° van voormeld KB.

Artikel 34, 1° van het KB van 9 juni 1999 stelt dat : 'de arbeidsvergunning en de arbeidskaart worden geweigerd wanneer de aanvraag onvolledige of onjuiste gegevens bevat of wanneer de voorwaarden vermeld in de wet of in de uitvoeringbesluiten niet zijn vervuld.'

Gelet op het voormelde blijkt dat de voorwaarden in de wet en de uitvoeringsbesluiten niet werden vervuld.

Gelet op de precaire financiële gegevens van de MAGDA BVBA.

Gelet op de inbreuk op artikel 34, 1°, 4°, 6° v/h KB van 9 juni 1999.

Gelet op het niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 1, §1, 2° v/h KB van 7 oktober 2009.

Gelet op voormelde feiten en mede gelet op de argumenten in het beroepschrift zijn er onvoldoende relevante elementen waarop de bevoegde overheid een afwijking kan toestaan.

Om deze redenen beslist de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport om het beroepschrift ongegrond te verklaren en derhalve de gevraagde arbeidsvergunning en arbeidskaart B niet toe te kennen.

[…]".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

Standpunt van de partijen

4. Bij wijze van exceptie werpt de verwerende partij in de memorie van antwoord eerst op dat geen bewijs voorligt dat de daartoe bevoegde zaakvoerder van de eerste verzoekende partij tijdig de beslissing heeft genomen een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Verder stelt zich volgens de verwerende partij de vraag of tweede verzoeker nog een actueel belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring nu zijn verblijfsvergunning volgens zijn eigen verklaring zou zijn ingetrokken.

Volgens de verzoekende partijen blijkt uit het administratief dossier dat de bevoegde zaakvoerder van de eerste verzoekende partij op 5 mei 2013 en dus tijdig de opdracht heeft gegeven tot het aantekenen van beroep.

Tweede verzoeker meent belang te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing vermits hij "voorwaardelijk maar effectief" een inschrijving in het vreemdelingenregister had gekregen bij beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken van 28 augustus 2012. Hij stelt dat de dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2012 zijn aanvraag om machtiging tot verblijf

ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard omwille van de beslissing van 18 oktober 2012 tot weigering van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart en dat hij zijn belang behoudt, vermits de weigering van zijn verblijf enkel op de weigering van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart is gesteund.

Ter terechtzitting delen de partijen nog mee dat het beroep tegen de weigering van de verblijfsaanvraag van tweede verzoeker nog steeds hangende is, waarbij de verwerende partij benadrukt dat tweede verzoeker nog steeds geen legaal verblijf heeft.

Beoordeling

5. Uit de stukken van de verzoekende partijen blijkt dat de op dat ogenblik daartoe bevoegde zaakvoerder van de eerste verzoekende partij op 5 mei 2013 de beslissing heeft genomen om in rechte te treden. Deze beslissing is tijdig genomen door het bevoegde orgaan van de vennootschap.

De exceptie wordt verworpen.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verblijfstoestand van tweede verzoeker zich op het ogenblik van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid niet verzette tegen het verkrijgen van een arbeidskaart. De verzoekende partijen leggen immers een brief van de dienst Vreemdelingenzaken voor van 28 augustus 2012 aan tweede verzoeker die voldoet aan het bepaalde in artikel 1, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 ‘houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers’ (hierna: het koninklijk besluit van 7 oktober 2009). Het betreft het in die bepaling bedoelde document “dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangetekend heeft toegestuurd aan de buitenlandse onderdaan waarbij gesteld wordt dat hij tot verblijf zal worden gemachtigd op voorwaarde van de toekenning van een arbeidskaart B. Dit document vermeldt dat de buitenlandse onderdaan :

a) ononderbroken in België verblijft sedert ten minste 31 maart 2007;

b) tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft ingediend bij toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', of in de loop van dezelfde periode een hangende aanvraag heeft vervolledigd op basis van dezelfde wet;

c) geniet van een duurzame lokale verankering in België;

d) voldoet aan alle voorwaarden om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te bekomen voor de duur van één jaar op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegt afgeleverd door de bevoegde gefedereerde overheid;".

Weliswaar heeft de dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2012, dit is na het indienen van de aanvraag voor een arbeidsvergunning en een arbeidskaart, het verzoek tot regularisatie van de verblijfstoestand van tweede verzoeker ontvankelijk doch ongegrond verklaard met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen', doch deze weigering was in de eerste plaats gesteund op de weigering van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart. De partijen delen nog mee dat tweede verzoeker tegen de voornoemde beslissing van 6 december 2012 een beroep tot nietigverklaring heeft aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat over dit beroep nog geen uitspraak is gedaan.

Nu niet blijkt dat tweede verzoeker als betrokken buitenlandse werknemer "op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, […] wat zijn recht op of zijn machtiging tot verblijf betreft, het voorwerp is van een negatieve beslissing, die niet het voorwerp is van een opschortend beroep of die niet door de rechter werd opgeschort", zoals bepaald in artikel 34, 7°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, kan in het licht van de hierboven aangehaalde gegevens niet zonder meer tot een gemis aan belang in zijnen hoofde worden besloten omdat hij thans geen legaal verblijf in België zou hebben.

De exceptie wordt verworpen.

V. Ten gronde

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partijen werpen in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 34, 1°, 4° en 6°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, van artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009, van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen', van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van de "Antidiscriminatiewet van 7 mei 2008".

Zij voeren aan dat in de bestreden beslissing geen motivering is terug te vinden betreffende het feit dat de eerste verzoekende partij om de situatie van haar bedrijf te verbeteren een bediende heeft ontslagen om tweede verzoeker te kunnen tewerkstellen, terwijl de verwerende partij nochtans op de hoogte was van deze gegevens. De verzoekende partijen begrijpen daardoor niet waarom de arbeidsvergunning en de arbeidskaart werden geweigerd. Ook de jaarrekening werd niet grondig geanalyseerd vermits uit de resultatenrekening blijkt dat er slechts een beperkt bedrijfsverlies was van 2.444 euro en de eerste verzoekende partij beschikt over materiële vaste activa ter waarde van 56.180 euro. De motivering is kennelijk onredelijk en de verwerende partij wendt zelfs haar macht af door te stellen dat er geen garantie is dat de winst zal toenemen: de verwerende partij is immers niet bij machte de financiële toekomst te voorspellen van het bedrijf van de eerste verzoekende partij, dat als een goede huisvader wordt beheerd door een minder bekwame werknemer te ontslaan voor een meertalige bekwame werknemer die bovendien minder kost. Volgens de verzoekende partijen stelt de verwerende partij daarom ten onrechte dat aan de tewerkstelling van tweede

verzoeker geen inkomsten zijn verbonden die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften te voorzien.

Tweede verzoeker voelt zich bovendien gediscrimineerd door de bestreden beslissing omdat hem op 28 augustus 2012 effectief een kans werd geboden door de dienst Vreemdelingenzaken om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bedrijf van de eerste verzoekende partij tewerkgesteld te worden zoals andere werknemers. Hij voelt zich op onredelijke wijze gegriefd doordat hem met de bestreden beslissing onrechtstreeks zijn verblijfsvergunning wordt afgenomen, die hij bekwam onder voorwaarde van de aflevering van zijn arbeidskaart B. Precies door de weigering van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart op 18 oktober 2012, heeft de dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2012 de regularisatieaanvraag van tweede verzoeker ongegrond bevonden.

De verzoekende partijen vervolgen dat de "wet van 7 mei 2008 ter bestrijding van de discriminatie" en bijgevolg ook de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet zijn geschonden vermits zij voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart die voor tewerkstelling van Belgische werknemers gelden, zodat iedereen in gelijke omstandigheden ook gelijk moet worden behandeld.

8. In hun laatste memorie herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij benadrukken dat door het vervangen van een minder bekwaam en duurder personeelslid door tweede verzoeker, die bekwamer is en tegen het minimumloon in dienst zal treden, sprake is van meer winst en minder kosten. Er zijn dus geen onvolledige of onjuiste gegevens verstrekt. De bemerking in de bestreden beslissing dat er geen garantie is voor een toename van de winst is geen concreet gegeven, zodat de verzoekende partijen de materiële-motiveringsplicht geschonden achten, temeer daar geen rekening is gehouden met het ontslag van de andere werknemer. Uit de verwijzing naar een recent attest van de RSZ blijkt niet dat in de bestreden beslissing rekening is gehouden met het vertrek van een werknemer. Vermits wordt toegegeven dat winst werd gemaakt, kan ook geen

sprake zijn van een negatieve financiële situatie in het bedrijf van de eerste verzoekende partij. Er is volgens de verzoekende partijen voldaan aan artikel 34, 4°, van het koninklijk besluit van 9 juni 1999, nu krachtens artikel 34, 6° de aan de tewerkstelling verbonden inkomsten voldoende zijn om de werknemer, tweede verzoeker, in staat te stellen in zijn behoeften te voorzien. Tot slot achten de verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden.

Beoordeling

9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing is gesteund op de precaire financiële situatie van de eerste verzoekende partij. Er wordt concreet verwezen naar de jaarrekening van het boekjaar 2011 waaruit blijkt dat de onderneming een toenemend negatief eigen vermogen heeft van -25.856 euro in 2010 tot -27.004 euro in 2011, een schuldenlast van 94.709 euro waarvan 50.381 euro schulden op ten hoogste één jaar, een verlies van 1.148 euro en een toenemend overdraagbaar verlies van 32.919 euro in 2010 tot 34.067 euro in 2011. Verder wordt gewezen op een attest van de RSZ van 26 november 2012 betreffende de

kwartaalaangiften tot en met het tweede kwartaal van 2012, waaruit blijkt dat de tweede verzoekende partij een achterstal heeft in de RSZ-bijdragen. Op grond hiervan wordt besloten dat de situatie van de onderneming momenteel van die aard is dat onvoldoende garanties kunnen worden geboden dat gedurende een volledig jaar een bijkomend personeelslid aan een brutoloon van 1.500 euro plus patronale lasten kan worden aangeworven.

Uit deze motivering blijken duidelijk de redenen waarop de bestreden beslissing is gesteund. De verzoekende partijen hebben er ook kennis van, vermits zij het redelijke karakter ervan betwisten. Dat het ontslag van een werknemer in de beoordeling werd betrokken, blijkt uit het feit dat wordt verwezen naar het attest van de RSZ van 26 november 2012 betreffende de kwartaalaangiften tot en met het tweede kwartaal van 2012. Hierin is reeds rekening gehouden met het ontslag van die werknemer in september 2011 en toch stelt de verwerende partij vast dat de eerste verzoekende partij op het einde van het tweede kwartaal van 2012 nog een achterstand heeft in de betaling van de RSZ-bijdragen.

Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending betreft van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

10. Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissing onredelijk of op onjuiste feitelijke gegevens zou zijn gesteund, werpen zij tevens de schending van de materiëlemotiveringsplicht op.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de

administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Naar luid van de artikelen 34, 1°, 4° en 6°, van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 worden de arbeidsvergunning en de arbeidskaart geweigerd wanneer de aanvraag onvolledige of onjuiste gegevens bevat of wanneer de voorwaarden vermeld in de wet of in de uitvoeringbesluiten niet zijn vervuld, wanneer de werkgever de wettelijke en de reglementaire verplichtingen betreffende de tewerkstelling van werknemers niet naleeft, en wanneer zij worden aangevraagd voor een betrekking wanneer aan deze tewerkstelling geen inkomsten verbonden zijn die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of in die van zijn gezin te voorzien. De in artikel 34 opgenomen weigeringsgronden dienen niet cumulatief te zijn vervuld.

De motieven van de bestreden beslissing die hierboven zijn aangehaald, blijken niet feitelijk onjuist te zijn. De verzoekende partijen wijzen weliswaar op een beperkt bedrijfsverlies van 2.444 euro tegenover materiële vaste activa ter waarde van 56.180 euro, doch zij ontkrachten daarmee niet de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de hoge schuldenlast, het toenemend negatief eigen vermogen en het toenemend overdraagbaar verlies van de eerste verzoekende partij, evenmin als de vaststelling dat ook na het ontslag van een werknemer in september 2011 er op het einde van het tweede kwartaal van 2012 een achterstal blijkt te bestaan in de betaling van de RSZ-bijdragen. Het is niet onredelijk noch in strijd met artikel 34, 6° van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 om daaruit te besluiten dat er onvoldoende garanties kunnen worden geboden om tweede verzoeker gedurende een volledig jaar aan te werven tegen een bruto maandloon van 1.500 euro, meer de patronale lasten. Evenzo is het niet onredelijk of in strijd met die bepaling om te besluiten dat derhalve niet kan worden voldaan aan de voorwaarde dat aan deze tewerkstelling inkomsten zijn verbonden die de werknemer in staat stellen in zijn behoeften of in die van zijn gezin te voorzien.

Vermits de verzoekende partijen niet betwisten dat op het einde van het tweede kwartaal van 2012 een achterstal bestond in de betaling van de RSZ-bijdragen, kon eveneens een schending van artikel 34, 4°, van het koninklijk besluit van 9 juni worden vastgesteld. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij ook op wettige wijze overeenkomstig artikel 34, 1°, van dit koninklijk besluit kon vaststellen dat de voorwaarden in de wet en uitvoeringsbesluiten niet zijn vervuld om een arbeidsvergunning en een arbeidskaart toe te kennen. Vermits geen uitzonderingen zijn voorzien op deze voorwaarden, doet de omstandigheid dat tweede verzoeker daardoor niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf hier geen afbreuk aan en betekent dit niet dat de bestreden beslissing om die reden onredelijk zou zijn.

Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending betreft van artikel 34, 1°, 4° en 6° van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 en van de materiële motiveringsplicht.

11. De verzoekende partijen voeren niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat de bestreden beslissing met een ongeoorloofd oogmerk is genomen en dat dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing is.

Het enige middel is ongegrond wat de voorgehouden machtsafwending betreft.

12. De verzoekende partijen lijken voor te houden dat zij ongelijk worden behandeld voor wat betreft de aanwerving van tweede verzoeker als vreemdeling in vergelijking met Belgische werknemers. Dit verschil in behandeling vloeit echter voort uit de wet van 30 april 1999 ‘betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers’. De verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet beroepen op een schending van de “Antidiscriminatiewet van 7 mei 2008”, waarmee zij blijkbaar de wet van 10 mei 2007 ‘ter bestrijding van

bepaalde vormen van discriminatie' bedoelen. Verder is de Raad van State niet bevoegd om een wet te toetsen aan de Grondwet.

Het enige middel is niet-ontvankelijk wat de aangevoerde schending betreft van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van de wet van 10 mei 2007 'ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie'.

13. In hun laatste memorie halen de verzoekende partijen voor het eerst een schending van het vertrouwensbeginsel aan, zonder aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid waren de schending van dit beginsel op te werpen in een eerdere stand van de procedure.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

14. Het enige middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partijen wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Geert Debersaques**